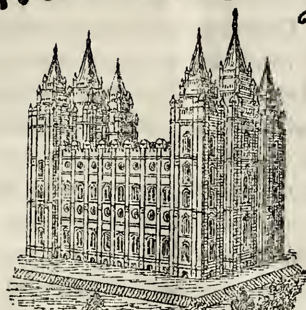
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 4	15 Februar 1905	54 Aargang

Tale af Apostel Heber J. Grant,

holdt ved Indvielsen af Missionshuset i Stockholm den 23 Oktober 1904.*

Oversat fra »Nordstjärnan«.

Det er en stor Glæde for mig at have det Privilegium at samles med eder i Aften. Jeg beklager i høj Grad, at jeg ikke kan tale til eder paa Svensk, da jeg selvfølgelig helst vilde bære mit Vidnesbyrd for eder paa eders eget Sprog. Der findes imidlertid intet Sprog, ved Hjælp af hvilket jeg kan udtrykke min Glæde over denne skjønne Bygning, hvori vi, efter at Menigheden i mange Aar har været nødt til at benytte et mindre bekvemt Lokale, nu kunne samles for at tjene vor Gud. Jeg kan ikke udtale den Taknemlighed, jeg nærer i mit Hjerte mod min himmelske Fader, for den Kundskab, jeg ejer om Guddommeligheden af det Værk, i hvilket de Sidste-Dages Hellige ere interesserede, og for den Overbevisning, jeg har om Jesu Kristi Evangeliums Sandhed.

Jeg veed meget vel, hvor umuligt det er paa een Aften eller paa flere Aftener at kunne give vore Venner, som i Aften hædre os med deres Nærværelse, mere end et kort Indblik i det frelsende Budskab. Mange, ja mange Hundrede Bøger indeholde Forklaringer over Evangeliets Principer, saaledes som de Sidste-Dages Hellige lære dem, og Alt, hvad vi ved vore offentlige Møder haabe at kunne udrette, er at op-

* Præsident Grants Tale tolkedes ved denne Lejlighed af Ældste C. A. Krantz, men Oversættelsen her er udført efter Ældste Elmer Johnsons stenografiske Referat, der foreligger paa Engelsk.

vække et Ønske hos Folk om mærmere at undersøge Herrens Evangelium. Vi føle det ogsaa som en naturlig Sag, at det Vidnesbyrd, de Sidste-Dages Hellige bære for hele Verden ved de Ofre, de bringe for Evangeliets Skyld, bør være et Bevis paa deres Oprigtighed, og det burde i det mindste opmuntre til Undersøgelse af det Budskab, de kundgjøre. Der findes ikke paa hele Jordens Kreds noget andet Folk, der udfører et saadant Missionsarbejde som de Sidste-Dages Hellige. Den Kjendsgjerning, at fra femten Hundrede til to Tusinde Missionærer aarlig forlade Forretninger, Familier og Alt, hvad der er dem kjært her i Livet, og paa egen eller Slægtninges Bekostning i to Aar eller mere opholde sig i forskjellige Dele af Verden for at forkynde Evangeliet, er virkelig et saa uimodsigeligt Vidnesbyrd om de Helliges Oprigtighed, at Folk burde sige: „Der maa være noget vidunderligt ved en Religion, som kan inspirere dens Tilhængere til saadanne Ofre uden nogen Udsigt til jordisk Belønning."

Jeg læste en Gang i min Ungdom en Bog med Titlen: „Beviser for Kristendommen"; denne Bogs Forfatter forklarede, at det kraftigste og stærkeste af alle Beviser paa Herrens og Mesterens, Jesu Kristi guddommelige Mission var den Kjendsgjerning, at hans Efterfølgere uden Vaklen udsatte sig for Lidelser og Forsagelser, ja, mange ofrede endog Livet for hans og Evangeliets Vidnesbyrds Skyld. En Hændelse i Napoleon Bonapartes Liv kan nævnes i denne Forbindelse. Han var paa Vej til Ægypten, og ombord paa Skibet hørte han en Samtale mellem nogle af hans Officerer om, hvem Kristus var. Napoleon lyttede en Stund til Samtalen, hvorefter han gik hen til Officererne og ytrede: „Mine Herrer, jeg skal sige Dem, hvem Kristus var. Han var hverken mere eller mindre end Guds Søn; han var en Gud, som nedsteg til Jorden. I atten Hundrede Aar har han været død, men endnu i Dag gaa Mennesker i Døden for ham ligesaa villigt, som da han levede; og dette gjøre de uden Haab om nogen jordisk Belønning. Uagtet denne Mand korsfæstedes for atten Hundrede Aar siden, er hans Indflydelse større i Dag, end da han levede. Saa længe Napoleon Bonaparte lever, vil man ogsaa i Haab om Belønning følge ham til det yderste, men naar han er død, vil Ingen af Kjærlighed til ham vove sit Liv. Jeg skal sige Dem, mine Herrer, Jesus Kristus var en Gud."

Jeg husker, at da jeg læste dette, sagde jeg til mig selv: Hvis det er Napoleons og den førnævnte Bogs Forfatters Tanke, at Menneskers Hengivenhed og Offervillighed for Kristus er det største af alle Beviser for hans Sags Retfærdighed, saa kan det samme Bevis ogsaa fremsættes for Verden som en Støtte for Guddommeligheden af Joseph Smiths Mission.

Joseph Smith er bleven latterliggjort som en Vankundig; han er bleven beskyldt for at være en Bedrager og en Humbugsmager; men den

Dag i Dag staa Hundreder og Tusinder rede til uden Betænkning at ofre deres Liv for det Vidnesbyrd, de have modtaget om Guddommeligheden af hans Værk.

Midt i den haarde Vinter bleve de Sidste-Dages Hellige ifølge en grusom og uretfærdig Ordre fra Statens Guvernør i Missouri uddrevne. Og de blodige Spor, som deres saarede Fødder efterlode paa den ubanede Vej gjennem Is og Sne, vare og ere endnu overfor hele Verden Vidnesbyrd om de overmenneskelige Lidelser og Ofre, som de underkastede sig. De henvendte sig til de Forenede Staters Præsident med Bøn om Beskyttelse, men de fik det lige saa hjerteløse som fejge Svar: „Eders Sag er retfærdig, men jeg kan ikke hjælpe eder." Efter at være uddrevne fra Missouri bosatte de sig i Illinois, hvor de byggede Nauvoo, den skjønne Stad med henved 20,000 Indbyggere. Men herfra bleve de ogsaa uddrevne, og de sidste af Indbyggerne bleve jagede bort over Mississippiflodens Is. Dette skete om Natten, og ingen Tunge kan udtale og ingen Pen beskrive de Lidelser, som de maatte udstaa paa denne deres Flugt. Ni Børn bleve i denne Nat fødte under aaben Himmel uden anden Beskyttelse end den, de kunde faa ved deres Moders Bryst. Alt dette maatte de Hellige lide, medens det bestandig lød for deres Øren: „Forlad eders Religion; saa kunne I bo her, komme i Besiddelse af eders Ejendom og nyde eders Frihed." Men de Sidste-Dages Hellige ofrede deres Ejendele og i mange Tilfælde deres Liv for Evangeliets Skyld, og de have siden den Tid overfor hele Verden vist deres Hengivenhed og Kjærlighed for Kristus.

For omtrent et Aars Tid siden, da jeg opholdt mig i Japan, læste jeg i et af vore Tidsskrifter en Artikel af F. J. Taylor, Præsident over Granite Stav af Zion, hvori der fandtes en Beretning, som i høj Grad belyser de Følelser, der som Regel næres overfor dette Folk. Den handlede om en ung Mand fra et af de skandinaviske Lande, jeg mindes ikke hvilket af dem. Medens han som Student opholdt sig ved en af Landets Højskoler, gjorde han Bekjendtskab med en af vore Missionærer, som overbeviste ham om Guddommeligheden af de Sidste-Dages Helliges Budskab. Efter Skoleaarets Slutning indbød Studenten Missionæren til at følge med hjem for at aflægge et Besøg hos hans Forældre. Da de kom til den ved Hjemmet nærmest liggende Jernbanestation, kunde de ikke opdrive nogen Befordring til Resten af Vejen, hvorfor de maatte gaa. Paa Vejen bleve de overfaldne af et heftigt Regnvejr. „Det har ikke noget at sige," sagde Studenten, „vi ville snart sidde ved en varm Kamin. Du er gjennemvaad og kold, men du skal snart faa tørre Klæder, en lun Stue og et hjerteligt Velkommen. Du er hungrig, men du skal snart faa et godt Maaltid. Der findes ingen ømmere Mand eller Kvinde paa Jorden end min Fader og Moder; de ere de bedste Mennesker, du kan

tænke dig, og de vilde sammen med mig glæde sig ved at kunne byde dig Velkommen i deres Hjem."

De naaede Hjemmet og modtoges paa det hjerteligste; Moderen begyndte strax at gjøre Forberedelser til at stille deres Sult; men Sønnen, som brændte af Længsel efter at faa fortalt sine Forældre om den Skat, han havde fundet, vendte sig, gjennemvaad som han var, til sin Fader med Ordene: „Fader, glæd dig med mig, thi jeg har fundet den kostelige Perle, Jesu Kristi Evangelium; jeg er bleven en Sidste-Dages Hellig." Faderen rejste sig fra sin Stol, og idet han vendte sig til den unge Mand, sagde han: „Undskyld mig, min Søn! Forstaar jeg dig ret? Er ikke „Sidste-Dages Hellig" et andet Navn for „Mormon"? „Jo, Fader," svarede Sønnen, „man kalder os tidt saaledes, men det er ikke vort rette Navn." Faderen forlod sin Plads og gik med hastige Skridt mod Døren, som han aabnede, idet han sagde: „Min Søn, vælg mellem dit Hjem og Stormen derude; vælg mellem Fader og Moder, Familie og Venner samt alt det, du kan komme til at opnaa ved Hjælp af os, og denne Mormonreligion, som du har ladet dig hilde i; vælger du Mormonismen, maa du forlade dette Hus for aldrig mere at betræde dets Tærskel." Sønnen vendte sig roligt til sin Moder og spurgte: „Moder, er det ogsaa din Mening, at jeg skal forlade dette Hus for aldrig mere at vende tilbage?" Og Moderen svarede: „Din Faders Ord ere en Lov i dette Hus." Hvad gjorde nu Sønnen? Han gjorde, hvad ikke een, men hundrede Sidste-Dages Hellige have gjort før og efter ham. Han forlod sit Hjem, fulgt af sine Forældres Foragt, men med et styrket Vidnesbyrd om Guddommeligheden af det Værk, han var bleven delagtig i.

Jeg behøver imidlertid ikke at komme herover for at finde Exempler paa, hvilke Ofre de Sidste-Dages Hellige bringe for Herrens Sag. Jeg kan nævne min egen Moder som et Exempel. Hun var opdraget i Velstand og kjendte ikke til Savn; men da hun omfattede Evangeliet, befalede hendes Brødre hende at forlade Hjemmet og aldrig mere komme tilbage, medmindre hun vilde vende sig bort fra „Mormonismen". De bønfaldt hende om at frasige sig Troen paa „Mormonismen" og lovede, at de i saa Fald vilde sikre hende en rigelig Pension for Resten af hendes Levetid. Men jeg takker Gud, at min Moder fik Kraft til at gjøre, hvad alle Sidste-Dages Hellige gjøre. Hun ofrede denne Verdens Gods for Vidnesbyrdet om Herrens Jesu Evangelium, og i mine Barndomsdage kæmpede hun den Fattiges haarde Kamp for Tilværelsen. Jeg har erfaret, hvad det vil sige at lide Mangel paa det nødvendigste. Jeg er ofte i min Barndom gaaet hungrig og forfrossen til Sengs, fordi Brødet var os knapt tilmaalt, og vi ikke havde Noget at lægge i Kakkelovnen. Jeg har siddet oppe til Midnat for at træde min Moders Symaskine og saaledes hjælpe hende i hendes møjsommelige Arbejde for sine Børns Vel. Samtidig stod et Liv i Magelighed og Overflod aabent

for hende, hvis hun kun vilde frasige sig sin Tro og vende tilbage til sine Slægtninge. Atter og atter takker jeg Gud for en Moder, som forblev tro mod Evangeliets Principer; og de Ofre, hun i mine Barndomsdage bragte, have bestandigt staaet for mig og givet mig Kraft til at leve et Levnet, som kunde være Sønnen af en saadan Moder værdigt. Og Tiden kom, da jeg selv af Herren fik den samme Kundskab og det samme Vidnesbyrd om Guddommeligheden af det store Sidste-Dages Værk, som min Moder ejede.

Jeg siger til eder, mine Venner, som hædre denne Indvielseshøjtid med eders Nærværelse i Aften: Lyt til mine Ord, thi de Sidste-Dages Helliges Budskab til eder er Herrens Jesu Kristi Evangelium. Vi bede eder om at undersøge vore Paastande med Hensyn til Guddommeligheden af Joseph Smiths Mission. Vi opfordre eder til at jævnføre denne Kirkes Skrifter med den Hellige Skrift. Det staar Alle frit for at læse de Bøger, vi have udgivet om disse Principer, og jeg skal derfor i Aften kun forsøge at trække nogle enkelte Omrids op for eder — særlig da Alt, hvad jeg siger, maa gjentages ved Tolk og saaledes optager den dobbelte Tid. Men jeg føler, at jeg ikke kan anvende Tiden bedre her i Aften end til at henlede eders Opmærksomhed paa vore Trosartiklers Indhold. Den første af dem lyder saaledes:

„Vi tro paa Gud, vor evige Fader, og paa hans Søn, Jesus Kristus, og paa den Helligaand."

„Men," sige vore kristne Venner, „vi tro jo alle paa Faderen, Sønnen og den Helligaand." Dette er sandt nok paa en vis Maade; men jeg ønsker at vise eder, at der dog er stor Forskjel paa de Sidste-Dages Helliges Tro og den almindelige kristne Opfattelse. De Kristne tro, at Gud — Faderen, Gud — Sønnen og Gud — den Helligaand ere een og samme Person; de Sidste-Dages Hellige tro derimod, at de ere tre absolut adskilte Personligheder. Det store Flertal af Kristenheden tror ikke, at Gud er et personligt Væsen; vi tro, at Gud — Faderen, er en Person paa samme Maade, som hans Søn, Jesus Kristus, var det. Vi tro, at Faderen og Sønnen ere to absolut adskilte Personligheder; thi da Kristus Aftenen før sin Død i Gethsemane bad til sin Fader og Gud, bad han ikke til sig selv eller til en Del af sig selv. Første Kapitel i Bibelen handler om Jordens og Menneskets Skabelse, og vi henlede alle Bibeltroendes Opmærksomhed paa følgende Ord deri: „Og Gud sagde: lader os gjøre et Menneske i vort Billede efter vor Lignelse . . . . Og Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede; Mand og Kvinde skabte han dem." Naar Gud altsaa skabte Mennesket i sit Billede og efter sin Lignelse (Skikkelse), saa dannede han det til at ligne og forestille sig selv, som han er. Og naar Jesus opmuntrede sine Disciple til at være eet, ligesom han var eet med sin Fader, da mente han, at de skulde være enige i Hjerte og Sind og i

Ord og Gjerning, ligesom han og Faderen vare. Den treenige Guddoms absolute Individualitet blev klart og tydeligt bevist ved Jesu Daab. Da han steg op af Vandet, hørtes en Røst fra Himlen, som sagde: „Denne er min Søn den Elskelige, i hvilken jeg har Behagelighed"; og den Helligaand foer ned over ham i Skikkelse af en Due. Ved denne Lejlighed var altsaa Sønnen paa Jorden, medens Faderen i Himmelen udtalte sit Velbehag med ham, og den Helligaand nedfoer over ham. Saadanne Kjendsgjerninger tale for sig selv og behøve ikke yderligere Bevis; jeg vil derfor ikke skjænke den første Artikel mere Omtale, men gaa over til den anden, som lyder saaledes:

„Vi tro, at Menneskene ville blive straffede for deres egne Synder og ikke for Adams Overtrædelse."

De Kristne tro i Almindelighed, at vi alle paa Grund af Adams Fald ere under Fordømmelse. Som Sidste-Dages Hellige tro vi imidlertid Bibelen, naar den siger: „Thi ligesom Alle dø i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Kristus." Vi sige, at den, som døber de smaa, uskyldige Børn, fornægter i Virkeligheden Kristi forsonende Blod. Uden Skyld fra vor Side bragtes vi alle ved Adams Fald under Fordømmelsen, men ligesaa vist ere vi ogsaa alle uden egen Medvirkning gjenløste derfra ved Kristi Forsoning; vi ville kun blive straffede for de Synder, som vi selv begaa, og kun blive belønnede for det Gode, vi selv udføre. Tredie Artikel lyder saaledes:

„Vi tro, at alle Mennesker formedelst Kristi Forsoning kunne blive frelste ved at adlyde Evangeliets Love og Ordinancer."

Det er altsaa vor Tro, at ved Kristi forsonende Blod kunne alle Mennesker erholde Frelse, hvis de ville adlyde hans Evangelium. Vi ere afgjorte Modstandere af den gængse Forestilling, at et Menneske kan blive frelst eller gaa til Himlen alene ved, som det almindeligt udtrykkes, at „tro paa Jesus". Den Fornuft, Gud har begavet os med, siger os, at et Menneske aldrig kan komme til at beklæde et Embede eller indtage en hvilkensomhelst anden Stilling blot ved at sige: „Jeg vil være det og det." Jeg kunde f. Ex. sætte mig ned ved et saa udsøgt Bord, som nogensinde er dækket, men dersom jeg nøjedes med at se paa Retterne uden at nyde af dem, vilde jeg sulte ihjel. Den største af alle Gaver, som Gud har beredt for Menneskene, er et evigt Liv i hans Nærhed, og der er Intet i hele Verden, der glæder vor Saligheds Fjende mere, end naar han kan forlede os til at tro, at vi kunne skyde Gjenveje til Guds Rige. Der findes ingen Opmuntring til Arbejde deri — Intet, som kan inspirere os til at holde Guds Bud og gjøre Godt her paa Jorden.

Jeg læste en Gang et Uddrag af en Prædiken, som det paastodes skulde være holdt af den store Opvækkelsesprædikant Moody; han udtalte deri, at jo større et Menneskes Synd var, desto større blev Kristi Ære for dens Frigjørelse. Men jeg siger eder, mine Venner, at en Lærdom,

som siger, at et Menneskes Synder forøge Kristi Herlighed, er uden videre Omsvøb en Afgrundslærdom. Det er en Opfordring til at synde. Vi tro, at det er nødvendigt at holde Guds Bud, og vi søge at iagttage vor Herres og Mesters Jesu Ord: Hver den, som hører mine Ord og gjør efter dem, den vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Hus paa en Klippe, hvor det kunde modstaa Storm og Regn. Og Frelseren sagde videre, at de, som hørte hans Ord og ikke gjorde derefter, lignede en daarlig Mand, som byggede sit Hus paa Sand, men naar Stormen kom, faldt det og sønderslogês. Vi for vor Del ville baade høre og handle efter Jesu Ord. (Fortsættes.)

„Spar ikke paa din Ros".

„Du er en dejlig lille Hustru; jeg veed ikke, hvad jeg skulde gjøre uden dig". Medens han sagde dette, lagde han Armen ømt om hendes Liv og kyssede hende, og øjeblikkelig glemte hun alle sine Bekymringer. Hun glemte al sin Træthed; hun sang, naar hun vaskede op efter Maaltiderne, og hun sang, naar hun gjorde Stuerne i Stand; Sangen hørtes ind hos Naboen, og Husmoderen der opfangede Omkvædet og sang med. To Hjem vare saaledes blevne lykkeligere, fordi han gjentog den gamle, men evig unge Historie, Historien om en Mands Kjærlighed til sin Hustru. Medens hun sang, kom Slagterdrengen med Varer; han lyttede til Sangen og fortsatte sin Vej fløjtende; Nabolaget hørte ham fløjte, og en Mand tænkte ved sig selv: Det er nok en Dreng, der holder af sit Arbejde, han lader til at være lykkelig og tilfreds.

Medens Hustruen sang, aabnedes hendes Hjerte for ømme Følelser, og da hun vilde feje udenfor sin Kjøkkendør, kyssede den friske Vind hende paa begge Kinder; hun kom til at tænke paa en gammel, fattig Kvinde, hun kjendte, og sendte en lille Kurv over til den Gamles Hjem samt nogle Øre til et Knippe Brændsel eller to.

Ved et Kys og ved kjærlige Ord til hende kom Sangen, og dens Indflydelse spredte sig videre.

Spar ikke paa din Ros. Et godt Ord — og du spreder de mørke Skyer; smil — og du kan maaske fremkalde en god Beslutning; et hjerteligt Haandtryk — og du kan maaske drage en Sjæl bort fra det Onde.

Vær god, naar du vil være sund, og vil du være god, saa vær viis; men viis bliver du kun ved Fromhed og Ærefrygt; thi Gudsfrygt er Begyndelsen til al Visdom. J. S. Blackie.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien

Grundlagt 1851 • Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Onsdag den 15 Februar 1905

Et Blik paa Stjernehimlen.

Er der bag disse blinkende Stjerner Øjne, der vaage?
Er der mere Liv end Jordens?

„I Rummet, det vældige, vugges
Vor Jord som paa Havet et Blad,
Og jeg er et Støvgran, der glimter,
Gud veed i Lyset af hvad?
Og dog er det hele Solsystem,
Der vugges i Ætherens Bad,
En Krusning i mine Tankers Hav,
Kun lille, og kruset af hvad?"

Forfatteren til ovennævnte Strofer, J. P. Jacobsen, har ligesom Forfatteren til et andet i dette Nr. af „Stjernen" aftrykt Digt poetisk formet sine Spørgsmaal om Livet bag de blinkende Stjerner, om Rummets og Lysets uendelige Mysterium.

Mennesket har altid følt en naturlig Trang til at opnaa Kundskab om andre Verdeners ukjendte Liv, uden at det dog i sin jordbundne Tilværelse har kunnet faa denne Trang fuldt ud tilfredsstillet. Man træffer dem, som endnu nævne Ordet „Himmelen" i den Tanke, at det er noget „afsluttet", at det er en Hvælving, til hvilken Stjernerne skulde være fæstede; og hvis de en klar og skyfri Aften skulde kaste deres Øjne mod det af Stjerner lysende „Firmament", vilde de maaske neppe falde paa at skjænke det nogen Opmærksomhed, at der findes intet Begreb om „op" og „ned" i Verdensrummet, at den samme Planet, de befinde sig paa, samtidig med at den ruller sig rundt om sig selv fra Vest til Øst een Gang i hver 24 Timer bevæger sig gjennem Rummet med hele sin uhyre Vægt i et bestemt Kredsløb med den forbausende Fart af 4 Mil i Sekundet, lydende de evige Naturlove.

Gjennem Aartusinder stod Mennesket paa Vildfarelsens Standpunkt overfor disse Love, indtil Sandheden brød igjennem i det syttende Aarhundrede, i denne Tidsperiode, da revolutionære Genier som Copernikus, Gallileo Gallilej, Giordano Bruno, Keppler og Newton brød med Aarhundreders Vedtægter og traditionelle Lærdomme og paa Jagttagelsernes, Erfaringernes og den experimentale Methodes ubedragelige Grundvold gav os Oplysninger om disse Loves Virkning og Naturfænomenernes simple Aarsager, medens de fordømtes som Kjættere og med nogle Undtagelser overgaves til Romerhoffet og Inkvisitionens Agenter, dette middelalder-

lige Tribunal for Had og Blodtørst, som ved egen Dom søgte at træde Sandheden i Støvet.

Guddommelig Lys og Kundskab fra Sandhedens evige Kilder er i dette Aarhundrede atter blevet meddelt Jorden, og lader os se, hvad denne Kilde har aabenbaret til Menneskene angaaende Solsystemet og disse Love ved de sidste Dages store Profet, Joseph Smith:

„Alle Riger styres ved Lov; og der er mange Riger; thi der er intet Rum, i hvilket der ikke er noget Rige; og der er intet Rige, i hvilket der ikke er Rum, enten et større eller et mindre Rige. Og hvert Rige er given en Lov, og hver Lov har ogsaa visse Grændser og Betingelser . . . Han (Gud) har givet alle Ting en Lov, hvorved de bevæge sig i deres Tider og Tidsrum, og deres Baner ere bestemte, nemlig Himlenes og Jordens, der indbefatte Jorden og alle Planeterne." (Pagtens Bog Kap. 88.)

Disse Rigers og Loves Vidunderligheder, der endnu kunne synes mægtige for det Fremskridt, hvortil vor Forstand er naaet, vilde svinde ind til en ren elementær Forstaaelse, om vi havde alle den fuldkomne Kundskabs Nøgler. Den Maalestok, vi kunne anlægge for dem, beror imidlertid paa vor egen Erkjendelse. Naa vi i Dag til et Stadium, afhænger ikke deraf, at vi ikke kunne naa videre frem; om vi f. Ex. vide, at Mathematiken er den uundværlige Løftestang for Astronomien, saa er Himmellegemernes Bevægelse Ophavet til den store Astronomi og Mathematik. Og om vi skulde naa fremad fra at kjende i stykkevis til at opfatte det fuldkomne, da skulle vi indse, at „Intelligents eller Sandhedens Lys blev aldrig skabt eller dannet, og kan ejheller blive det. Al Sandhed er nafhængig i den Virkekreds, hvori Gud har stillet den til selv at handle, ligesaa er al Intelligents, ellers findes der ingen Tilværelse". (Pagtens Bog Kap. 93.) Det er kun os, som ikke have forenet al Intelligents eller Erkjendelsesevne i os.

Dersom vi indenfor vort eget Omraade skue ud over Skabelsens Mangfoldighed, synes det for vore Øjne et Hav af uendeligt virkende Kræfter, og vor egen Jord svinder ind som „et Blad paa Havet" mod Verdensaltets evige Organisation af Riger, Liv og Tilværelse, der synes uden Ophør og Ende. Kunne vi da fra et religiøst Synspunkt besvare Digterens Spørgsmaal bejaende: „Er der bag disse blinkende Stjerner Øjne, der vaage — er der mere Liv end Jordens?" Ja, vi kunne.

Herren siger til Job, at da denne Jords Piller bleve nedsænkede, istemte Morgenstjernerne (Planeternes Hærskarer) af Glæde en Lovsang for det nye Skaberværk. (Jobs Bog 38 Kap.)

Da den retfærdige Enok med den skjønne Stad Zion blev bortrykket fra Jorden til en højere Virkekreds, saa' de Himlene (d. v. s. deres Beboere) udgyde deres Taarer som Regn paa Bjergene for den tiltagende Uretfærdighed, hvori Jordens øvrige Indvaanere vare nedsunkne, idet de vanærede deres Skabelses Maal, og Enok sagde til Herren: „Hvorfor

græde Himlene og udgyde deres Taarer som Regn paa Bjergene. Hvorledes er det, at du kan græde, da du er hellig og vedbliver fra al Evighed til al Evighed? Dersom det var muligt for Mennesket at tælle Jordens Støv, ja Millioner Kloder lig denne, vilde det ikke være en Begyndelse til dine Skabelsers Antal; og dine Hænder ere fremdeles udrakte." (Kostelige Perle S. 40.)

Abraham, som var sin Tids største Astronom, beskuede ved Aabenbaring fra Herren Planeternes Orden og Systemer og Skabelsens endeløse Gjerninger og den uudslukkelige Visdom, som regerede alle Fornuftvæsener, og han udtrykker sig derom med, at „Herren havde vist mig, Abraham, Fornuftvæsenerne, som vare organiserede, før Verden (vor Planet) blev dannet, og iblandt disse vare mange af de ædle og store; og Gud saa' disse Sjæle, at de vare gode, og han stod midt iblandt dem, som vare Aander, og han saa', at de vare gode. Og han sagde til mig: Abraham, du er een af dem; du blev udvalgt, før du blev født." (Kostelige Perle S. 66.)

Følgende Ord af Herren til Profeten Joseph Smith slutte sig dertil: „Derfor vil jeg ligne alle disse Riger (Kloder) og deres Indvaanere ved denne Lignelse; hvert Rige i sin Time og sin Tid og sit Tidsrum efter den Beslutning, som Gud har gjort." (Pagtens Bog Kap. 88.) Vor Jord og dens Beboere har ogsaa „sin Tid og sit Tidsrum" og er ligesom de andre Kloder bleven „glædet med sin Herres Aasyns Lys", d. v. s. bleven velsignet med sin Skabers eller Forløsers Nærværelse og Besøg i den for den bestemte Time; vor Jord efterkommer et celestialt Riges Lov; og den vil opfylde Maalet for sin Skabelse: at blive et Opholdssted for Guds celestiale Børn.

Vi have nu betragtet Profeters Ord, og hvorfor skulle vi ikke høre deres Røst og tro deres Vidnesbyrd?

„En Krusning i mine Tankers Hav, kun lille, og kruset af hvad?" Inspirationens Aand, der uafhængig af Mennesket benaader det med sin Indflydelse, og som sætter Sindet og Tankerne i Bevægelse, — om vi føle dette ukjendelige Elements Paavirkning, som endnu er Nervebølgens uløste Gaade, — da lad os prøve og underkaste os Lyset, det sænker i vor Sjæl, thi det er det samme Lys, som udgaar fra Guds Nærværelse for at opfylde det umaadelige Rum. (Pagt. B. Kap. 88.)

Naar en af de lyse Nætter straaler med sine Millioner af Stjernekjerter, og Mennesket i Beskuelsen deraf har følt sig paavirket af denne Aand, vil Sjælen synke hen i taus Beundring for Universets hemmelighedsfulde Dyb af Verdener, og vi ønske os befriede fra denne Sfæres Elementer for med Tankens Hurtighed at naa frem til at beundre de mægtige Riger, hvis herliggjorte Beboere „se Ansigt til Ansigt, hvor de erkjende, ligesom de ere kjendte, hvor det stykkevise er afskaffet, og Kjærligheden er fuldkommet".

Foraarskonferencerne

i den skandinaviske Mission ville blive afholdte til følgende Tider:

Aarhus	18, 19, 20 Marts
Aalborg	25, 26, 27 "
Kjøbenhavn	1, 2, 3 April
Skaane (Helsingborg)	8, 9, 10 "
Gøteborg	15, 16, 17 "
Christiania	21, 22, 23, 24 April
Bergen	29, 30 April, 1 Maj
Trondhjem	6, 7, 8 Maj
Sundsvall	13, 14, 15 "
Stockholm	20, 21, 22 "

Samtlige Konferencemøder tage deres Begyndelse en Lørdag Aften med offentlig Forsamling. Det første Møde i Christiania afholdes dog Langfredag.

Søndag Formiddag afholdes en Søndagsskolekonference, hvor et passende Program udføres af Børnene. Søndagsskoleforstanderen fra hver Gren, hvor der er en organiseret Skole, afgiver Beretning om Skolens Virksomhed siden sidste Konference. Rapporten affattes paa følgende Maade: Antal Møder afholdte; Antal Børn indskrevne (saavel Antallet af Sidste-Dages Helliges som af de Fremmedes Børn hver for sig); Gjennemsnitsantallet af de Børn, som have besøgt Skolen; Antal Lærere og Lærerinder; Antal Klasser; hvilke Bøger der bruges ved Undervisningen samt Udsigterne for Fremtiden.

Søndag Eftermiddag og Aften afholdes offentlige Forsamlinger.

Mandag bliver der som sædvanlig Præstedømsmøder, hvor det forventes, at Missionærerne ville være forberedte paa at afgive Rapporter over deres Virksomhed siden sidste Konference.

Mandag Aften afholdes Aarsmøde for de Unge Mænds- og Kvinders Uddannelsesforeninger i Konferencen. Det maa erindres, at Beretning ønskes fra hver Gren, hvor der er en organiseret Forening. Et passende Program vil her blive givet med et Indhold, der viser Karakteren af disse Uddannelsesforeningers Arbejde.

Dersom Konferencepræsidenterne ville sende en venlig Indbydelse til de ovennævnte Organisationers (Søndagsskolens og Uddannelsesforeningernes) Ledelse i de forskjellige Grene om at overvære Møderne i hver sin Konference, turde det være en Opmuntring for disse virksomme Arbejdere for Herrens Sag. Og hvis de paa Grund af Omstændighederne ikke personlig kunne være nærværende, ønske vi gjerne, at de ville indsende Rapporterne til deres Konferencepræsident.

Tirsdag Aften afholdes Grensmøde, til hvilket kun Kirkens Medlemmer have Adgang.

Ankomst og Beskikkelse. Nedennævnte Missionærer ankom til Kjøbenhavn den 1 Februar. De befandt sig alle godt og beskikkedes til at virke i Missionens Konferencer som følger:

Oscar S. Boeker fra Salt Lake City, i Skaane.
Andrew J. Anderson fra Lehi, Utah, i Skaane.
C. Oscar Turnquist fra Ogden, Utah, i Gøteborg.
Nels William Knudsen fra Provo, Utah, i Trondhjem.
Ole Peter Petersen fra Grover, Wyoming, i Kjøbenhavn.

Vi ønske disse Brødre Lykke og Fremgang paa deres Mission og bede, at de maa være opfyldte af Lys og Tro og istand til at udrette et stort Arbejde for Herrens Sag.

Afløsning og Hjemrejse. Nedennævnte Missionærer ere blevne ærefuldt afløste fra Missionens respektive Konferencer efter et godt og trofast Missionsarbejde. De ere nu med Tilladelse afrejste til deres Kjære i Zion, og det er vort Haab, at de fremdeles ville virke for Herrens Værk.

John T. Johnson fra Skaane til Weston, Idaho.
Amer E. Hansen fra Bergen til Brigham City, Utah.
Otto J. Monson fra Christiania til Richmond, Utah.
Franklin O. Hales fra Sundsvall til Ogden, Utah.
Peter C. Carlston fra Christiania til Fairview.
Oley Olesen fra Stockholm til Ogden, Utah.

Mod til at leve Livet.

Af Dr. phil. Charles A. Young, Princeton College, New Jersey.

Jeg vil ikke paastaa, at Mod er den ædleste og mest beundringsværdige af alle menneskelige Egenskaber; men den roses i Virkeligheden mest af Menneskene; den, som er svag og fejg, dadles af Alle, og den, som mangler Mod, opnaar aldrig noget stort Resultat. Historien opviser mange Exempler paa Mænd, som vare i Besiddelse af fremragende Egenskaber, men som dog aldrig naaede det Maal, de havde sat sig, fordi de manglede det afgjørende Mod; de havde udmærkede Evner til at organisere, nøjagtig Opfattelse af de bestaaende Forhold og Evne til at gjennemskue Modstandernes Planer, men i det kritiske Øjeblik savnede de Sjælsstyrke nok til at se Forholdene lige i Øjnene; enten forfejlede de Maalet, eller deres Planer mislykkedes fuldstændigt.

Mod alene er naturligvis ikke tilstrækkeligt; hvis det ikke understøttes af Klogskab og Visdom, kan det ofte bringe Ulykker med sig; men Mod kan ikke undværes. Man har Brug for det, naar man vil støtte, hvad man anser for Pligt, og naar man vil kritisere Samfundets herskende Meninger som ikke stemmende med, hvad man anser for Ret. Man behøver det til at styrke sine Anskuelser, naar de ikke stemme overens med deres, som man staar i Afhængighedsforhold til, og man behøver det

for at kunne give Afkald paa Ting, som man har Lyst til, men som Fornuften siger En ere skadelige. I Virkeligheden er det i de indre Kampe, at det sande Mod maa bestaa sin sværeste Prøve, men disse Kampe afgjøres i Stilhed; vi kæmpe mod usynlige Fjender uden at høste Beundring og Tilslutning fra nogensomhelst Side. I alle Forhold, navnlig hvor det drejer sig om at regjere eller om at føre Krig, forekommer der stadig Situationer, hvor det er nødvendigt at vove Noget. Man kan med den største Klogskab have truffet sine Forberedelser, man kan, saavidt det staar i menneskelig Magt, have forudset enhver Mulighed, men alligevel kan der indtræffe aldeles uforudsete Tilfælde, hvor det gjælder om at træffe en Afgjørelse med kort Varsel. Forskjellen paa almindelige Mennesker og paa saadanne, som have udrettet store Ting, kan i Regelen ses af det Mod og den Resoluthed, hvormed de sidste, fuldt vidende om deres Ansvar, have iværksat deres Vovestykker.

Det er ikke saa meget et fysisk som et aandeligt Mod, der kræves for at opfylde Hverdagslivets Pligter; dette maa dog ikke forstaas saaledes, at man skal kaste Vrag paa fysisk Mod, thi det er ofte ret nødvendigt. Men som Regel kan det siges, at det, man hyppigst har Brug for, er en kraftig Beslutning om at ville gjøre Ret og Pligt uden at tænke paa, om man mulig derved udsætter sig for mindre behagelige Følger. Hvis et Menneske ser klart med Hensyn til, hvad der er Ret, og hvad der er Uret, og hvis det besidder Takt og Talent til at handle derefter, vil dette Menneske blive energisk og dygtigt og styrkes i Udøvelsen af det Gode.

Der er ingen Tvivl om, at Mod er en særdeles attraaværdig Egenskab; men hvorledes kan den faas, og hvorledes skal den plejes? Dette afhænger naturligvis for en stor Del af det naturlige Temperament; der gives jo Mennesker, som af Naturen ere udrustede med Mod og Tapperhed i høj Grad — Mennesker, som strax vie sig til Kamp, og hvis Kampiver ligefrem styrkes ved Vanskeligheder og Farer; Andre ere fra Barnsben klejnmodige og fejge; de vide maaske ofte, hvad der skal gjøres, og hvorledes det skal gjøres, men de frygte alligevel for at gjøre det. De se tidt i deres Fantasi frygtelige Farer og Hindringer, som de kunne indse, at de ingensinde ville faa Mod til at overvinde. Den, som af Naturen ikke nærer Frygt, er i Virkeligheden lykkelig, hvis Modet da ikke ligefrem kun har sit Udspring fra Egensind og Eventyrlyst. Ting, der koste Andre haarde Kampe, synes at være Smaating for ham, og i Situationer, hvor Andre betragte sig som Martyrer, synes han netop at befinde sig vel. Den, som af Naturen ikke er saaledes udrustet, kan imidlertid til en vis Grad raade Bod paa denne Mangel ved at lære at se mere ædrueligt paa Tingene, navnlig naar han tager Hensyn til Vigtigheden af de menneskelige Handlinger og deres Indflydelse paa Karakteren og det fremtidige Liv. Han vil indse, at den, som opfylder sin Pligt, ikke er udsat for nogen virkelig Fare; han kan maaske en Tid komme til at døje ondt, men det, der saaledes møder ham, er saa at sige Guds Haand, som danner og former den menneskelige Sjæl; thi „gjennem Lidelser blive vi fuldkommengjorte". Man bør ogsaa huske paa, at den

Pligt, der paahviler En, kun bestaar i ærefulde Forsøg; den behøver ikke absolut at efterfølges af et Resultat. Det endelige Resultat er nemlig afhængig af mange Ting, hvorover vi ikke altid ere Herrer, og maa derfor i sidste Instants overlades til Forsynet. Hvis man holder fast ved denne Tanke, frygter man ikke for, at Noget skal mislykkes. Derfor var Præsidenten over de Forenede Stater, Abraham Lincoln, saa tapper og besad det store Mod, der gjorde, at han aldrig skrækkedes tilbage for Noget. Han havde lært, at det eneste, han kunde udrette, var „at gjøre det Rette, saaledes som det var givet ham at se, hvad der var Ret", og saa overlade Følgerne til Himlens Magter. For et Menneske, der ser saaledes paa Tingene, vil aldrig nogen Pligt synes umulig eller vanskelig; thi Guds Kraft hjælper ham.

Julestjærnen.

Af Forf. Johannes Jørgensen i „Juleroser".

I

Stjærner, Stjærner over Jorden,
hele Himlen stjærnefyldt;
ingen Maane, guldforgyldt,
men kun Sølvstøv, Støv af Stjærner.

Støv af Stjærner, Støv af Kloder,
strøet og tabt i Himmelrummet;
ingen Lyd, alt Liv forstummet;
kun de høje Stjærner glimter.

Glimter svagt og fjærnt og ene . . .
Ak, hvor er her vidt og øde —
og en Stilhed som blandt Døde
og en evig, iskold Vinter.

Ak, I høje Himmelsale
med de aabne Stjærnebuer —
angst og svimlende jeg skuer
ud i Eders Evigheder.

Ingen Ende, ingen Bund,
ingen Grænse, ingen Grund . . .
Jeg maa grue, jeg maa svimle
over dette Dyb af Himle.

II

Er alle Himlens Kloder
døde for længe siden?
Er det alene Jorden,
som lever nu for Tiden?

Gaar den igennem Rummet,
hvor Stjærner som Ligkærter brænder,
bærende ensom Livets
Lys i skælvende Hænder?

Er Jorden en lille Pige,
den sidste Naturen fødte,
famler den frem gennem Natten
uden sin Moders Støtte?

Finder den, naar den spejder
ud i det evige Øde,
kun sine livløse Søstre,
kun sine Brødre, der døde?

Raaber dens Hjærte forgæves
ud i de svimlende Dybder,
som et Barn, der kalder og græder
ved Nat i en Domkirkes Krypter?

Sluger Rummet dets Stemme,
dets Kald og dets Bøn og dets Klage —
kaster den evige Afgrund
end ikke en Genlyd tilbage?

III

Stor og stille lider Stjærnenatten,
Time efter Time langsomt rinder,
Stjærnebilled efter Billed svinder,
nye Himmeltegn gaar frem i Natten.

Og den Vise spejder fra sin Kure,
gransker, maaler Kloders Gang og
Bane,
og fra Marken, efter gammel Vane,
stirrer Hyrden op til Himlens Ure.

IV

Imellem Nattens Stjærner
der staar en Stjærne klar,
som aldrig før en Stjærne
paa Jordens Himmel var.

Og gaar du ud at finde,
hvorover Stjærnen staar,
maaske du først maa vandre
i mange, lange Aar.

Maaske du først maa træde
saa mangt et mødigt Fjed,
før du kan finde Stedet,
hvor Stjærnen straaler ned.

Og Venner maa du slippe —
de gaa en anden Vej —
og miste Navn og Ære....
Hold ud og opgiv ej!

Hold ud, du Stjærnepilgrim
paa Vej til Bethlehem!
Du er paa Vej til Lykken,
du er paa Vejen hjem!

V

Thi der, hvor Stjærnen staar,
der gik din Vugge —
mod Stjærnen saae din Mor
med dybe Sukke.

Hun saae og sukked dybt
af Hjertens Grunde
til ham, som hendes Barn
bevare kunde.

Ham gav hun dig i Vold
paa Verdens Vover —
ham bad hun mindeligt
dig føre over.

Og nu, du sætter dig
ved hendes Side,
saa har hun alting glemt,
hun maatte lide.

Alt, hvad du har forbrudt,
hun veed ej længer —
det dysses hen i Lyd
af Vuggens Gænger.

Hun ser kun, paa dit Knæ,
det Barn, der ligner
dig selv, da du var Barn,
og hun velsigner,

velsigner dig, dit Liv
og dine Kære;
velsigner alt, som var,
som maatte være,

velsigner først og sidst
den klare Stjærne,
der lyste for din Fod
hjem fra det Fjærne.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Christian D. Fjeldsted, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

Statistik

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges skandinaviske Mission fra 1 Januar til 31 December 1904.

Missionspræsident: Chr. D. Fjeldsted. Konference. (Konferencepræsident)	Grene	Missionærer fra Zion:				Lokale Præstedømme:					Medlemmer	Total Medlemmer og lokale Præstedømme	Børn under 8 Aar	Totalsum	Døbte	Emigrerede:		Udelukkede	Døde	Fremmedes Huse besøgte:		Evangeliske Samtaler	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Møder afholdte:	
		Højpræster	Halvfjerds	Ældster	Kvindelige	Lokale Missionærer Ældster	Ældster	Præster	Lærere	Diakoner						Over 8 Aar	Under 8 Aar			Ved Tilbud af Skrifter	Efter Indbydelse				Indendørs	Udendørs
Kjøbenhavn (H. J. Christiansen)	7	2	16	3	1		28	18	12	7	429	494	118	612	57	21	4	11	12	31889	3454	9068	35563	5438	737	2
Aalborg.... (John J. Plowman)	4		11	9			9	8	10	2	219	248	57	305	22	12	3	1	2	17474	3210	7004	21145	4569	925	1
Aarhus .... (Hans Chr. Hansen).	6	1	11	10			21	6	17	6	296	346	122	468	44	23	3	9	8	30386	4790	11072	41499	5392	1177	
Missionskontoret............			3			1						1		1												
Totalsum for Danmark	17	3	41	22	1	1	58	32	39	15	944	1089	297	1386	123	56	10	21	22	79749	11454	27144	98207	15399	2839	3
Christiania. (Gilbert Torgerson).	12	1	5	20		3	32	22	31	8	776	872	252	1124	91	44	6	11	22	38451	1851	10395	30337	13272	1364	4
Bergen..... (Erik C. Henrichsen)	6	1	5	12			4	5	11	2	130	152	67	219	30	9	2	2	1	8871	474	4503	14917	4091	598	
Trondhjem. (Nils Evensen).....	8		6	15	2		4	1	6		93	104	16	120	29	4			1	9220	2475	6463	20162	7709	642	8
Totalsum for Norge.......	26	2	16	47	2	3	40	28	48	10	999	1128	335	1463	150	57	8	13	24	56542	4800	21361	65416	25072	2604	12
Stockholm.. (C. J. A. Lindquist)	8	1	12	7		1	81	26	35	6	1028	1177	207	1384	58	41	3	11	21	25369	1054	4218	28506	7537	1520	9
Gøteborg... (Andrew Eliason)...	7		4	12			39	15	15	14	404	487	114	601	27	14	1	9	11	15429	1061	3157	22511	3856	612	5
Skaane..... (A. O. Ingelstrom).	6	3	3	9		1	13	15	14	6	293	342	43	385	27	12		1	10	20621	1088	2759	23207	3785	805	15
Sundsvall . (August Erickson)...	5		3	11			9	11	9	4	143	176	48	224	11	7	8			14342	1203	4116	16904	5300	516	6
Totalsum for Sverige......	26	4	22	39		2	141	67	73	30	1868	2182	412	2594	123	74	12	21	42	75761	4406	14250	91128	20478	3453	35
Totalsum for Missionen....	69	9	79	108	3	6	239	127	160	55	3811	4399	1044	5444	396	187	30	55	88	212052	20660	62755	254751	60949	8896	50